

На скопотъ мнѣ е падало, —  
 Аманго, тѣт Синиу думашъ:

„ Синиу ле, кааѣ войводи! "

Ти мнѣ лиже моминско,  
 Ти мнѣ косъ до земѣ,  
 Тебе ще буйкъ да сторивъ. "

Синиу са на ~~нѣ~~ нѣта заверта,  
 # Пѣлъ си плъз подметена  
 И високо си подскока, —  
 Да го не мислѣтъ за момъ! "

Аманго, тѣт бѣше разумна,  
 Се ѣ пакъ нѣго отеране.

Сварѣше сварко, топане,  
 Мѣлъ ѣ свадѣ, воднаше  
 Кѣлъ Сопѣ ѣ тѣрѣше.

Умѣше малко гостно  
 На свадѣ да си помѣда;

Умѣше ни ѣ старго, тѣт  
 На момъ да ѣ камѣганъ.

Синиу на момъ, тѣт посмива,  
 Да хванѣтъ единъ гостинецъ.

Хванѣше ни ѣ първогъ, тѣт;

Превъ Витенско го водеше,

На Пиринско го заведе.

Синиу на старшѣна думаше:

„ ѣ тиши писмо до буйкъ  
 Да ни испрати гостинъ даръ — "